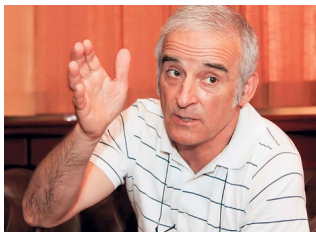

Постоји општа сагласност да је култура у нашем друштву у потпуности маргинализована и сведена на лаку и све примитивнију забаву и естрадизацију не само друштвеног већ и политичког живота. У то се можемо уверити свакодневно јер то постаје владајући тзв. културни образац. И последњи избори и изборна кампања у којој је управо банална и популистичка естрадизација политике достигла свој врхунац показали су да култура не спада у озбиљније приоритете ни у оним партијама које се тако истрајно позивају на европеизацију и модернизацију као основе њиховог политичког деловања.

Култура једноставно не постоји на политичкој агенди наших странака и овакав њен положај није случајан, јер она нема шта да тражи у преовлађујућој политичкој пракси у којој не постоји потреба да се установи и одржава стабилан систем вредности и демократских начела. У том моделу се може јасно препознати наш однос према универзалним хуманистичким и стваралачким вредностима, слободи стваралаштва, критичком мишљењу, одбрани и обликовању вишеслојног националног идентитета, али и наш однос према снази и вредности традиције и њеној улози у животу културе једног народа. Узимајући у обзир овако драстично маргинализован статус културе изненађује са колико је отворених напада и идеолошких дисквалификација у нашим тзв. либерално демократским круговима дочекана вест да ће нови министар културе бити позоришни редитељ Братислав Браца Петковић. То само говори да је посебно за припаднике Друге Србије, борце за доказивање српске кривице под окриљем залагања за суочавање са прошлошћу, либерално демократске идеологе који данас имају доминантну улогу у обликовању и вођењу културне политике у којој је српски национални интерес потиснут и скрајнут, и сама најава да ће министар културе бити човек који има јасно одређен став о вредности националног идентитета, патриотизма и традиције био знак за узбуну и покретање жестоке идеолошке хајке и његову личну дисквалификацију.

У тој хајци је као и много пута до сада одмах испредњачио дежурни Бетонац Саша Илић. Он је и овом приликом показао сав арсенал идеолошких дисквалификација и персоналних дифамација којима се иначе обилато служи ова идеолошко-пропагандистичка и пре свега политичка групација која се истрајно бави –потпомогнута и средствима ове државе - денацификацијом, демитологизацијом и деконтаминацијом српске културе. Он није могао да одоли да из своје заветрине у

Пише: Маринко М. Вучинић
понедељак, 30 јул 2012 08:31

Народној библиотеци Србије, као државни чиновник у култури, не искористи прилику да покаже сву своју острашћеност и немоћ, покушавајући да на најприземнији начин дискредитује Брацу Петковића који је неколико деценија веома активан не само у културном животу Србије. “Није ни први пут да неко ко се бави посластичарством или пекарством (СПО-Драган Којадиновић) постане министар културе у Србији. На крају крајева и Зорица Брунцлик је деведесетих година била претенденткиња на то место”.

Очигледно је да Саша Илић не преза да се послужи и најприземнијим нападима настојећи да докаже да је Браца Петковић велика опасност за српску културу јер не може да направи искорак из аутовиктимолошког наратива и стања порицања геноцида а чак се усудио да изјави да за Србе и њихову културу има наде јер “трачак наде видео сам први пут на сахрани патријарха Павла који је још за живота постао наш светац. Тад је народ Србије показао да уме да цени врлину”. Да, тада је наш народ заиста показао да уме да цени скромност, врлину и служење истини. То је за бетонске и либерално демократске идеологе неопростиво, да неко каже да српски народ уме да поштује врлину и моралне вредности, то се једноставно не уклапа у њихову идеолошку матрицу у којој је за Србе резервисано само да буду лоши момци који су искључиво и неупитно криви за разбијање југословенске државе и злочине почињене у грађанском рату. Посебно је неприхватљиво што је Браца Петковић у интерпретацији Саше Илића и његових истомишљеника заступник најпроблематичније и наморбидније идеје да уметност мора да буде патриотска и да се следствено томе и ослања на предачку мистику и херојски патос као гориво српског возила у будућности. Међутим, из изјава Браце Петковића може се јасно препознати став да култура мора бити утемељена и у нашој традицији јер се тако отвара простор за афирмацију српског националног идентитета али не као априорне вредности и то је патриотизам за који се он увек залагао, за толико потребну равнотежу демократског и националног и то у време када је био један од активних актера стварања и деловања демократске опозиције када то није било нимало лако и изискивало је велику не само грађанску већ и патриотску храброст и одлучност.

Пише: Маринко М. Вучинић
понедељак, 30 јул 2012 08:31

